

i dag: jeg kan ikke helt lade være med at gotte mig over eller lade være med at tilbageholde en stille undren over, hvordan repræsentanter for de øvrige partier, det gælder både de konservative, venstre og centrum-demokraterne, kristeligt folkeparti og frem-skridtspartiet, ikke er tilbageholdende, når det drejer sig om på vælgermøder på en letfatteligg måde at forklare vælgerne, at kystsikringsopgaver naturligvis er et statsanliggende og som følge deraf skal betales af statskassen.

Nu er jeg selv valgt i Ringkøbing amt, og dér har de borgerlige partiers folk ikke holdt sig tilbage fra at skyde på den tidligere, socialdemokratiske regering. Jeg skal bare ganske kort i denne sammenhæng anføre, at staten i 1982 reelt betalte – som allerede nævnt af ministeren – 82 pct. af kystsikringen i dette amt. Trods denne kendsgerning har skiftende ministre mødt en mur af kold afvisning, når de har foreslået Ringkøbing amtsråd at gå ind i en økonomisk byrdefordeling, som Nordjyllands og Sydjyllands amtsråd har gjort det. Det er derfor, jeg ligesom gotter mig en lille smule, når man nu pludselig kommer og vil vise noget om, at man er mere positiv, end man har været. Jeg har været den eneste i Ringkøbing amt, der har fastholdt de principper, vi hidtil har fastlagt, hvor jeg har stået over for en bastant mur af politiske modstandere, der hele tiden har sagt: lad bare staten betale det hele. Det virker lidt grotesk på mig.

Nu skal man selvfølgelig ikke lade sig overraske af noget, og hvis man kigger lidt i historien, er det jo en kendsgerning, at det også var et af de liberale partier – det var partiet venstre med Damsgaard som trafikminister – der gav udtryk for det i sin tid, da der var tale om kystsikringsopgaver ved Vestkysten, idet man i 1974 fastslog, at staten betalte udgiften til forsøgsfodring syd for Hvide Sande, men senere i en skrivelse til folketingets trafikudvalg erklærede: bliver der senere spørgsmål om iværksættelse af mere permanente foranstaltninger, må spørgsmålet om lodsejeres, kommuners og amtskommuners deltagelse i udgifterne tages op.

Skal vi så endelig yderligere tænke lidt historisk, så var det også i 1968, at en minister fra venstre helt afslog at søge statsmidler til sikring af kysten ved Lønstrup.

Men vel, hvis det er en ny linje, der er lagt op, og man har ændret opfattelse på disse områder, vil vi da også kunne tales med i udvalget om disse spørgsmål.

Men tilbage til forslaget. Vi er helt enige i, at de seneste års kraftige nedbrydninger af danske kyststrækninger har gjort det nødvendigt, at staten, amter og kommuner engagerer sig stærkere i sikringsarbejdet, især når det gælder den jyske vestkyst. Den tidligere, socialdemokratiske regering engagerede sig også i spørgsmålet, og principperne for dette engagement blev fastlagt ved en forespørgsel om kystsikring den 31. marts 1981.

Disse principper blev fastsat således: staten bør kun engagere sig økonomisk, når væsentlige samfundsmæssige interesser står på spil, og når opgavens størrelse gør det naturligt, at staten træder til. I en redegørelse til folketinget den 18. marts 1982 hedder det – jeg citerer Folketingstidende 1981-82, 2. samling, sp. 3935:

»Det principielle udgangspunkt må være, at staten, når det findes begrundet, at den i det hele taget deltager, udreder samme udgiftsandel overalt. Denne andel foreslås ansat til halvdelen, idet amtskommuner og primærkommuner forudsættes at bære den anden halvdel, medmindre særlige forhold foreligger. En statsandel på 50 pct. har i praksis været anvendt i betydeligt omfang på dette område. Denne fordelingsnøgle er der gennem forhandlinger opnået enighed om med Nordjyllands, Ribe og Sønderjyllands amtsråd ...«.

Undtagelsen har været Ringkøbing amtsråd.

Men hvis der nu er sket en holdningsændring – det lød det jo ikke til i ministerens tale – vil vi i hvert fald ikke hindre, at der skulle komme flere penge til kystsikringen, i særdeleshed ikke i Ringkøbing amt og såmænd heller ikke andre steder; vi vil altid være til at tale med, men vi kender jo de økonomiske vanskeligheder, der er for øjeblikket.

Med hensyn til lovforslag nr. L 96 skal jeg i for sig ikke bruge mange ord. Jeg vil henvise til, hvad jeg har sagt i forbindelse med beslutningsforslaget, og så må konsekvensen jo også være, at vi ikke er i stand til at støtte dette lovforslag.